

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2172/07
12.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", изјављеној против решења Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије бр. 332-01-94/07-05 од 25.01.2007. године, донетог у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 12.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије бр. 332-01-94/07-05 од 25.01.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења туристичког инспектора Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије, Сектора туристичке инспекције, Одељења у Београду бр. 332-02-1972/06-04 од 22.12.2006. године. Наведеним решењем првостепеног органа наложено је тужиоцу да у року од 30 дана од дана пријема решења у угоститељском објекту за смештај треће категорије, хотелу "АА", у коме обавља делатност пружања услуга смештаја, исхране и пића отклони утврђене недостатке, тј. да у кухињи угради уређај за одвод дима, паре и мириса.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор тужилац оспорава законитост решења туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе истиче да је решењем првостепеног органа тужиоцу неосновано утврђена обавеза да у кухињи угради уређај за одвод дима, паре и мириса, с обзиром на то да је кухиња предметног хотела изграђена са већ уграђеним уређајима за одвод дима, паре и мириса (вентилацијом за извлачење ваздуха из кухиње), о чему као доказ прилаже извод из пројекта, истичући притом да се наведени уређаји могу и непосредно опазити. Како са наведених разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца предлаже да суд тужбу уважи и поништи решење првостепеног и туженог органа.

Министарство економије и регионалног развоја Републике Србије, као правни следбеник туженог органа, у одговору на тужбу остало је у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложило да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Наиме, из списка предмета произлази да је првостепени орган, у поступку инспекцијске контроле извршене у просторијама тужиоца дана 18.12.2006. године, утврдио да тужилац као привредни субјекат, у категорисаном угоститељском објекту (хотел треће категорије), регистрованом за пружања услуга смештаја, исхране и пића нема уграђен уређај за одвод дима, паре и мириса у кухињи, са којих разлога, је сагласно одредби члана 89. став 1. тачка 4. Закона о туризму и члана 47. Правилника о разврставању, минималним условима и категоризацији угоститељских објеката, донео одлуку као у диспозитиву тог ожалбеног решења. Одлучујући по жалби тужиоца тужени орган је оспореним решењем нашао да је решење првостепеног органа правилно и на закону засновано те да је тужилац као привредни субјекат, који је решењем тог органа разврстан у хотел треће категорије за пружање услуга смештаја, исхране и пића дужан да у кухињском делу обезбеди уграђен уређај за одвод паре, дима и мириса, са којих разлога је, применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку, предметну жалбу одбио као неосновану.

Међутим, по оцени Врховног суда Србије, погрешно су органи у проведеном управном поступку поступили када су тужиоца обавезали да у кухињи контролисаног објекта угради уређај за одвод дима, паре и мириса, а да претходно нису утврдили одлучну чињеницу да ли у контролисаном простору већ постоји уграђен уређај којим се постиже напред наведена функција. Ово са разлога што је тужилац и у поступку инспекцијске контроле о којој је сачињен записник бр. 332-02-1972/2006-04 од 18.12.2006. године, а који записник се налази у списима предмета, истицао да је објекат пројектован тако да је кухиња изграђена са већ уграђеним јаким усисно-издувним вентилаторима, који су у функцији и којима се обезбеђује одвођење дима, паре и мириса, о чему је као доказ приложио и као пројекта, односно извод

се обавезује одвођење дима, пара и мириса, с чему је као доказ приложио и дес пројекат, односно извод из пројектно техничке документације за тај део објекта. Полазећи од чињенице да је тужилац и у жалби оспоравао утврђену обавезу истичући исте наводе, а имајући у виду и наведене доказе који очигледно указују на другачије чињенично стање од оног које је утврђено у проведеном поступку, као и околност да ови докази нису проверени у проведеном поступку, то се, по оцени суда, овај спор за сада не може расправити, нити несумњиво утврдити да постоји обавеза тужиоца коначно утврђена решењем туженог органа.

Полазећи од напред изнетог, Врховни суд Србије је нашао да су решења у поступку донета на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања, чиме су повређене одредбе члана 8. и 149. Закона о општем управном поступку, с обзиром на то да у поступку нису изведени сви докази који су од значаја за утврђивање одлучних чињеница. Наиме, доказ који је тужилац прилагао уз жалбу, као и уз тужбу представља доказ који указује на битно другачије чињенично стање од оног које је утврђено у поступку, због чега га је суд узео у разматрање. Осим наведеног, не оцењујући приложени доказ, као ни наводе тужиоца истицане у жалби, тужени орган учинио је и повреду правила поступка из члана 235. а у вези члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, према којима се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе, при чему образложење решења треба да садржи, између осталог, и разлоге због којих није уважен који од захтева странке, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Стога је у поновном поступку потребно отклонити наведене повреде правила поступка и оценити све доказе приложене уз жалбу и наводе изнете у жалби, па на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања донети правилно и на закону засновано решење.

Са напред изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, применом одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 12.09.2007. године, У. 2172/07

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ